

opusdei.org

# Apulaisnumeraarit: koti, joka ulottuu maailmaan päin.

Apulaisnumeraarit: erityinen kutsu huolehtia perheen ilmapiiristä ja vahvistaa sitä Opus Deissä.

10.3.2024

Jeesus on juuri puhunut siemenistä, linnuista, orjantappuroista ja hedelmällisestä maasta. Hän havainnollisti häntä kuuntelevien ihmisten toisistaan niin erilaisia taipumuksia. Toiset osoittautuvat

ajan mittaan enemmän toiset vähemmän hedelmällisiksi: "Hyvään maahan ovat pudonneet ne, jotka kuulevat sanan hyvällä ja alttiilla sydämellä ja jotka pitävät sen ja kantavat hedelmää" (Lk 8:15).

Herralla on luultavasti yhä tämä kuva mielessään, kun joku hieman myöhemmin keskeyttää hänet: "Äitisi ja veljesi ovat ulkona ja haluavat nähdä sinut" (Lk 8:20). Silloin

Mestari vastaa kaikkien hämmästykseksi: "Äitini ja veljeni ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja tekevät sen mukaan" (Lk 8:20). Tämä on yksi niistä

evankeliumin hetkistä, jolloin Jeesus puhuu uudenlaisesta suhteesta, vahvemmassa kuin se, joka satoi hänet näkyvästi äitiinsä: yliluonnollisen perheen siteestä, joka syntyy Jumalan sanan kuuntelemisesta ja hyväksymisestä.

**Jumalan kuvana, joka on yhteys.**

Kirkko on katekismuksen sanoin "Jeesuksen todellinen perhe"<sup>[1]</sup>. Paavi Franciscus vahvistaa tämän uudelleen: "Jeesus on muodostanut uuden perheen, joka ei enää perustu luonnollisiin siteisiin"<sup>[2]</sup>. Uskolla on niin voimakas hedelmällisyyden voima, että se synnyttää uusia todellisia liittoja. Ja Opus Deissä, joka on pieni osa kirkkoa, tapahtuu sama asia: ne, jotka ovat kokeneet pyhän Josemarían omat "aavistukset Jumalan rakkaudesta"<sup>[3]</sup>, tulevat osaksi sitä pientä perhettä, joka on Opus Dei. Perheeseen, joka hengittää sellaisen Jumalan läheisyydessä, joka ei ole yksinäisyyttä eikä eristyneisyyttä, vaan yhteys henkilöiden välillä, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen välillä; perheeseen, joka on kutsuttu pysymään yhtenäisenä sekä sitä elävöittävän Jumalan sydämen rakkauden että sen jumalallisen tehtävän kautta, johon jokainen sen jäsenistä on kutsuttu: välittämään, kukin omissa

jokapäiväisissä oloissansa, sitä, että Jumala rakastaa meitä poikina ja tyttärinä.

Opus Dein alkuvuosina pyhä Josemaría ei ollut selvillä siitä, miten tämä Opus Dein hengen olennainen piirre, sen perheellisyys, toteutuisi. Ennen pitkää hän kuitenkin ymmärsi, että hänen äitinsä ja sisarensa olivat itse asiassa luomassa sitä ilmapiiriä, jota hän haki Opus Dein keskuksille. Rukouksellisen harkinnan jälkeen hän päätti pyytää heiltä tätä korvaamatonta apua. Autuas Álvaro del Portillo selitti vuosia myöhemmin, kuinka nämä kaksi naista "välittivät Escriván perheen kotielämää leimanneen lämmön perustajan muodostamaan yliluonnolliseen perheeseen. Olimme oppineet tunnistamaan sen monien pienten yksityiskohtien hyvästä mausta, heidän keskinäisen kohtelunsa hienovaraisuudesta, heidän huolenpidostansa talon

aineellisista asioista. Tämä merkitsi -  
mikä tärkeintä - jatkuvaa  
huolenpitoa toisista ja  
palveluhenkeä, joka koostui  
valppaudesta ja luopumisesta;  
olimme pohtineet sitä Isän  
persoonassa ja näimme sen  
vahvistuvan Isoäidissä ja Carmen-  
tädissä".<sup>[4]</sup>\_\_

Kuinka monta kertaa olemme  
nähtäneet perheen elintärkeän  
merkityksen, kun olemme nähneet  
lasten kasvavan vanhempiansa  
hellyyden tukemina, tai tunteneet  
vanhuksia, jotka tietävät, että heidän  
lapsenlapsensa hellyys tai sanat ovat  
heidän seuranansa! Elämä ei ole  
samanlaista ilman tätä perheen  
tukea, vaikka olisimme kuinka  
menestyneet. Ihminen, joka tietää  
olevansa rakastettu, kykenee  
voittamaan tai selviytymään ilolla  
kaikista vaikeuksista. Tarve tuntea  
itsensä rakastetuksi, kuulua kotiin,  
on universaali: se on osa syvintä

identiteettiämme. Huolenpito, vastikkeettomuus, jota tämä edellyttää, "ei voi koskaan puuttua, vaikka ihmiskunta kuinka kehittyisi".

[5]

—

Kun sanomme, että Opus Dein ihmiset muodostavat perheen, kyse ei ole vain yksinkertaisesta perheympäristöstä, jollaista voi olla niin monessa muussa paikassa.

Tämän perheympäristön on oltava käsin kosketeltava todellisuus, jolla on yliluonnolliset juuret ja jolla on päivittäiset, aineelliset, affektiiviset ja rakastavat hedelmät. Jokainen meistä viljelee ja vahvistaa näitä siteitä, sillä meistä kaikista riippuu, että emme vain hengitä perheilmapiiriä, vaan että olemme todella perhe.

Opus Dein perustaja näki kuitenkin selvästi, että tarvittiin ihmisiä, joilla olisi viisautta yhdistää aineellinen ja aineeton ja jotka huolehtisivat näistä

siteistä erityisellä tavalla. Tämän tehtävän varmistaminen, pienimmätkin aineelliset yksityiskohdat mukaan lukien, kuuluu erityisellä tavalla apulaisnumeraareille. Se on erityinen kutsumus, joka syntyi Opus Dein ensimmäisten naisten keskuudessa, olla niitä käsiä, jotka yhdistävät jumalallisimman ja inhimillisimmän, jäljitellen muita käsiä: Jeesuksen äidin käsiä, jotka aina yhdistivät molemmat todellisuudet havaitakseen ja toteuttaakseen Jumalan tahdon.

## **Pyyteetön rakkaus, joka vahvistaa toista ihmistä**

Ehkäpä ulospäin näkyvin osa apulaisnumeraarien tehtävää on järjestää ja suunnitella keskusten hoitoa niin, että jokainen tietää ja tuntee olevansa vastuussa omasta kodistansa. Kuten missä tahansa perheessä, tehtävät jaetaan

joustavasti kunkin henkilön mahdollisuuksien mukaan. Voisi sanoa, että apulaisnumeraarit pitävät kotia käsissänsä ja luovuttavat sen sitten muille<sup>[6]</sup>. Joissakin tapauksissa tämän perheulottuvuuden voi tuntea konkreettisten toimien, kuten ruokkimisen, siivoamisen tai sisustamisen, kautta, mutta tämä todellisuus johdattaa meidät toiseen, aineellisen ylittävään todellisuuteen: heidän päätehtävänsä, joka on jokaisen henkilön vahvistaminen tämän identiteetissä ja apostolisessa tehtävässä.

Kyse ei ole vain aineellisten tehtävien suorittamisesta, joita voimme ja meidän pitäisi tehdä yhdessä eri tavoin", Opus Dein prelaatti kirjoittaa, "vaan niiden suunnittelusta, organisoinnista ja koordinoinnista siten, että tuloksena on juuri se koti, jossa jokainen tuntee olonsa kotoisaksi, tervetulleeksi,



vahvistetuksi, huolehdituksi ja samalla vastuulliseksi".<sup>[7]</sup> Tästä syystä pyhä Josemaría piti tätä tehtävää "apostolaattien apostolaattina", "selkärankana", jonka ansiosta Opus Dei voi liikkua maailmassa perhehengessä, tai "loimena", johon kaikki muut Opus Dein jäsenet kutovat ystävyysuhteensa.

Apulaisnumeraari yrittää jokapäiväisessä elämässään tehdä tietyllä tavalla konkreettisiksi sanat, joita rukoilemme Angeluksessa: "Ja Sana tuli lihaksi ja asui keskuudessamme" (Joh. 1:14). Jokapäiväisessä elämässään hän pyrkii vahvaan yhteyteen eukaristian kanssa, tuomaan Jumalan takaisin maailmaan ja asettamaan hänet toisten silmien eteen: jokaisen eleen, sanan, ajatuksen ja teon tarkoituksena on viestiä, että Jumala on läsnä kaikkein arkipäiväisimmissäkin asioissa.

Marian äärettömän hedelmällisyyden heijastuksena Jumala on antanut Opus Deille lahjaksi selibaatin, aidon isyyden ja äitiyden salaisen juuren<sup>[8]</sup>, johon lisätään numeraarien tapauksessa erityinen ilmentymä: "Työnne kautta te huolehditte ja palvelette elämää työssä, asettamalla yksittäisen ihmisen työnne keskipisteeksi ja etusijalle"<sup>[9]</sup>. Tästä syntyy - ja tämä on sen tehtävän syvin osa - pyyteetön rakkaus. Tämä rakkaus ilmenee olemisen kaikissa ulottuvuuksissa; rakkaus, joka on varustettu "elävän mehevällä spontaaniudella, ja peräisin ihmiseltä, joka etsii ennennäkemättömiä tilaisuuksia osoittaakseen uskovansa ja rakastavansa"<sup>[10]</sup>. Tämä rakkaus tuo jokaisen ulos nimettömyydestä uudistaen hänen elinvoimansa ja antaa hänelle uudelleen voimia, sillä se muistuttaa häntä siitä, että häntä rakastetaan vain siksi, että hän on

olemassa, eikä sen vuoksi, mitä hänellä on tai mitä hän tekee.

## **Todellista valtaa yhteiskunnan muuttamiseen**

Maailmassa, jossa usein keskitytään kuuluisuuteen ja meteliin, apulaisnumeraarin työ saattaa vaikuttaa huomaamattomalta ja hiljaiselta, mutta sillä on todellista voimaa muuttaa yhteiskuntaa. Ei ole olemassa välineitä, joilla voitaisiin mitata sitä energiaa, joka vapautuu halusta suunnata huomio jatkuvasti ihmisiin, asettaa heidät aina keskiöön ja pyrkiä rikastuttamaan heidän elämänsä kaikkia osa-alueita: fyysistä, henkistä, emotionaalista, hengellistä, sosiaalista jne. Tämä aito huoli jokaisesta ihmisestä läpäisee yhteiskunnan, alkaen Opus Dein jäsenistä, jotka puolestaan tuovat tämän inhimillistävän asenteen omaan ammatilliseen toimintaympäristöönsä. Opus Deille

niin ominainen tehtävä yhdistää jumalallinen ja inhimillinen, joka ulottuu keskihakuisina ympyröinä kaikkiin niihin, jotka joutuvat kosketuksiin tämän perheen kanssa, kunnes se ulottuu koko yhteiskuntaan. Jumalan armosta, jos haluatte", sanoi Msgr. Javier Echeverría apulaisnumeraareille, voitte olla kuin hengellinen atomivoimala, apostolinen, joka kykenee ulottamaan vaikutuksensa koko maailmaan."<sup>[11]</sup>

Jokainen apulaisnumeraari rikastuttaa Opus Dein jokaisen keskuksen elämää ja työtä omalla elämällensä.

Hän pyrkii myös kouluttautumaan niin, että hänellä on tarvittavat valmiudet ja pätevyys rikastuttamiseen. Tämä ammatillisuus voi kattaa myös talouden ja liiketoiminnan johtamisen, resurssien optimoinnin,

tiimin johtamisen, ravitsemustiedon, kyvyn sopeutua kunkin paikan ihmisiin, kestävyys jne. osa-alueet. Kaikki tämä edellyttää jatkuvaa oppimista, yhteiskunnan ja eri ammattialojen kehityksen tahdissa pysymistä, unohtamatta kuitenkaan sitä, että olennaista on pitää yllä herkkyyttä pitää huolta perheestä. Henkilö, joka on kutsuttu elämään tätä kutsumusta, "asettaa ammatillisen pätevyyden suoraan ihmisten palvelukseen ja osoittaa käytännön tasolla, miten sama henki voidaan toteuttaa erilaisissa historiallisissa olosuhteissa; siitä tulee kulttuurin inhimillistämisen tekijä, eturintama ja siten kaikkien ammatillisen työn innoittaja"<sup>[12]</sup>.

Ihmisten ja kodin hoitaminen on etuoikeutettu vuoropuhelun alue nyky maailman kanssa. "Teillä on innostava tehtävä", kirjoittaa Opus Dein prelaatti: "muuttaa tämä maailma, joka on nykyään niin

täynnä individualismia ja välinpitämättömyyttä, aidoksi kodiksi. Tehtävänne voi rakkaudella toteutettuna saavuttaa jokaisen ympäristön. Rakennatte maailmaa, joka on inhimillisempi ja jumalallisempi, koska te annatte sille lisää arvoa rukoukseksi muuttuneella työllänne, kiintymyksellänne ja ammattitaidollanne huolehtien ihmisistä kokonaisina".<sup>[13]</sup>

## **Valinta, omistautuminen, onnellisuus**

Kutsumuksen löytäminen apulaisnumeraariksi ei perustu ensisijaisesti mieltymykseen tietynlaisiin tehtäviin, kuten hoitotyöhön suuremmin liittyviin tehtäviin. Mikä tahansa opiskelu tai ammattiprofiili voi edistää tätä koko ihmisen vahvistamisen kaipuuta. Jumala antaa tämän tehtävän sille, joka haluaa: tarvitaan vain halu

katsoa Kristukseen ja Kristuksen kautta muihin perheenjäseniin ja ympäristöön.

Yleisesti ottaen mikään ei estä apulaisnumeraareja jatkamasta koulutustaan tai henkilökohtaista kehittymistään millä tahansa alalla: tämä on rikkaus, joka tuo arvoa heille itsellensä, mutta myös heidän ihmissuhteilleensa ja työlleensä.

Tärkeää on integroida tämä ammatillinen ja henkilökohtainen kehittyminen heidän syvimpään identiteettiinsä, joka juontaa juurensa vakaaseen ja kypsään päätökseen olla uskollinen Jumalan kutsulle.

Toisaalta voi myös käydä niin, että apulaisnumeraarin kutsumuksen hyväksyminen merkitsee aikaisemmasta ammatista luopumista. Näin käy monille ihmisille, erityisesti niille, jotka päättävät käyttää enemmän aikaa

kotitalouden välittömään hoitamiseen. Kyse ei kuitenkaan ole vain sokeasta uhrauksesta, vaan kypsästä päätöksestä, joka perustuu sellaisen ihmisen iloon, joka tarttuu johonkin rakastamaansa asiaan, sellaisen ihmisen iloon, joka päättää antaa elämää. Paavi löytää tämän todellisuuden pyhän Joosefin hahmosta: "Joosefin onni ei ole uhrautumisen logiikassa, vaan itse lahjassa. Tässä miehessä ei koskaan havaita turhautumista, vaan ainoastaan luottamusta (...) Jokainen todellinen kutsumus syntyy itsensä lahjoittamisesta, joka on yksinkertaisen uhrautumisen kypsymistä (...). Kun kutsumus, olipa se sitten avio-, selibaatti- tai neitsytelämässä, ei saavuta itsensä antamisen kypsyttä pysähtymällä vain uhrautumisen logiikkaan, silloin se on vaarassa sen sijaan, että siitä tulisi rakkauden kauneuden ja ilon merkki, ilmaista onnettomuutta, surua ja turhautumista"<sup>[14]</sup>.



Apulaisnumeraarin kutsumus on, kuten kaikki Opus Dein kutsumukset, "kaiken kattava" eli se kattaa kaikki elämän osa-alueet ja hetket<sup>[15]</sup>. Se ei ole ammatillinen kutsu, joka toteutetaan vain työpäivän aikana. Tämä sama tehtävä, Jumalan rakkauden tuntuvaksi tekeminen, elävöittää koulutuksen, levon, perhe-elämän, ystävyyyden tai minkä tahansa toiminnan hetket. Jumala haluaa, että Opus Deissä on ihmisiä, jotka rakkaudesta Häneen välittävät läsnäolollansa samaa Jumalan kiintymystä, samaa huolenpitoa Hänen ruumiillistuneesta ja eukaristiassa läsnä olevasta Pojastansa sekä miehistä ja naisista, Jumalan lapsista.

\* \* \*

Ilta laskeutuu. Kansa seisoo kuuntelemassa Mestarin jokaista sanaa. Jeesus tuntee myötätuntoa heidän väsymystensä kohtaan. Hän

tietää, että useimmat heistä ovat kaukana kotoa, ja hän pyytää lähimpiä opetuslapsiansa järjestämään ryhmät nurmikolle. Jeesus tekee ihmeen ja ruokkii heidät vain viidellä leivällä ja kahdella kalalla, ja kaikki saavat voimia jatkaa matkaa hänen kanssansa: miehet, naiset ja lapset (vrt. Joh. 6:1-15).

Myöhemmin Jeesus lähettää jälleen opetuslapset valmistamaan aterian. Ylähuoneessa Jeesus antaa itsensä leivässä ja viinissä samalla siunaavalla eleellä ja taivaaseen katsoen ennen kärsimystensä (vrt. Mt 26:17-27). Herra ilmentää suunnatonta rakkauttaan kahdessa vaatimattomassa ruoassa ja varmistaa näin läsnäolonsa maan päällä aikojen loppuun asti, esimakuna taivaan juhlista.

Siitä rakkaudesta, joka on kätkeyty leipään ja viiniin, joka on läsnä Opus Dein keskusten tabernaakkelissa,

apulaisnumeraarit suojelevat perheen henkeä, korostavat jokaisen ihmisen ainutlaatuista arvoa ja opettavat maailmaa rakentamaan kiintymyksen, palvelun ja tuen suhteita.

<sup>[1]</sup> Katolisen Kirkon katekismus, n. 764.

<sup>[2]</sup> Francisco, Ángelus, 10-VI-2018.

<sup>[3]</sup> P. Josemaría, Saarna, 2-X-1968.

<sup>[4]</sup> Autuas Alvaro del Portillo, Entrevista sobre el Fundador, Rialp, cap. 6: “Familia y milicia”.

<sup>[5]</sup> Autuas Alvaro del Portillo, Carta pastoral, 24-I-1990, n. 44.

<sup>[6]</sup> Cfr. San Josemaría, Cartas 36, n. 33.

<sup>[7]</sup> Mons. F. Ocáriz, Carta pastoral, 28-X-2020, n. 14. El énfasis se encuentra también en el original.

[8] Cfr. Mons. F. Ocariz, Carta pastoral, 28-X-2020, n. 13 y n. 22

[9] Cfr. Ibíd., n. 15

[10] San Josemaría, Cartas 36, n. 62.

[11] Mons. J. Echevarría, Carta pastoral, 23-X-2005, p. 6.

[12] “Reflexiones sobre la Administración en el Opus Dei: riquezas y perspectivas”, en Romana, n. 72, 2021.

[13] Mons. F. Ocariz, Carta pastoral, 28-X-2020, n. 17.

[14] Francisco, Carta apostólica Patris corde, n. 7.

[15] Cfr. Mons. F. Ocariz, Carta pastoral, 28-X-2020, n. 8.

---

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
fi-fi/article/apulaisnumeraarit-koti-joka-  
ulottuu-maailmaan-pain/](https://opusdei.org/fi-fi/article/apulaisnumeraarit-koti-joka-ulottuu-maailmaan-pain/) (29.3.2025)